

Η κυρία ντε Τουρβέλ στον Α...).

Φίλε κύριε, Συνθήσεις ως τώρα ν' ακούω από τα χείλη μου και να διαβάσεις στα γραμμάτια μου...

Σήμερα όμως είναι αλλοιώτικα τα πράγματα... Χωρίς δυστυχώς να πάρω να σ' αγαπώ, χωρίς ούτε στο τσοσδά να έζη ελευθερίως η καταστραφική κι' ολεθρία αγάπη μου για σένα, θα κρατήσω απέναντί σου μια τακτική, ασυνήθιστη ως τα τώρα, που μακάρι να την κρατούσα απ' την αρχή...

Ναί, είνε άργα πια τώρα... Σε λίγο θα πεθάνω...

Κι' όταν θα έγω ξεμυχθεί, δυο πρόσωπα, δυο όντα που ήταν το πλν για μένα σ' αυτόν τον φρενικό τον κόσμο, θα διαβάσουν την ίδια στιγμή αυτά τα ύστερά μου λόγια:

Το πρωτότυπο της επιστολής αυτής ό ένας... Το πιστό αντίγραφο της ό άλλου...

Το πρωτότυπο ό αγαπημένος μου... Το αντίγραφο ό σύζυγός μου! Και πρώτα-πρώτα φωνάζω στον αγαπημένο μου:

Σκληρόκαρδη ψυχή μου!... Γιατί μου φάνηκες τόσο κακός;... Γιατί μου σπάρναξες άμυγδαλάκια την τριμερή καρδιά μου, που τόσο ήταν δική σου, που σου τή χάρισα τόσο αυθόρμητα;...

Ήμουν άθωα κι' ήσυχη... Μά με φθόνος καιη μοίρα και σ' έρωξες στο δρόμο μου... Μαγνέτκα απ' τή θεωρία σου... Με τρέλαναν τα μάτια σου και δάρασα τα χείλη σου...

Κι' έχασα από τότε παντοτεινά την ήσυχία μου... Μά λέρσασα συγχρόνος και την ψυχή μου... Ήμουν πια ένοχη μπροστά στη συνείδησί μου, και μόνο που σε πόθησα... Ωστόσο, βεβηστικα με τά μωτρα στη λάσπη της άμαρτίας, αφίνοντας τον εαυτό μου δίχως χαλινό, ν' ακούη τα πλάνα σου τα λόγια...

Γιά την ήθειά μου αυτή πτώσι πληρώθηκα απ' τον Θεό, και με τ παραπάνω μάλιστα... Η δικαίη και σοφή του κρίσι διάλεξε έσένα άκριβώς, αγαπημένε μου, για όργανο της τιμωρίας μου...

Δοκίμασα πόνους φαρμακούς απ' την κακία σου και την ασάβειά σου... Δοκίμασα φρικτούς σπαραγμούς ψυχής από τα πεισίματα και τ ψυχρά σου λόγια... Και τ πιο χειρότερο απ' όλα:

Δοκίμασα τή φρικτή απογοήτεσι για την ποιότητα της δθεν λατρείας σου για μένα!...

Ναι... Θέλησες να με κατεβάσεις στο ταπεινό έπίπεδο των γενακόν που δίνουν με πληρωμή τά χάρια τους... Δεν σοφτανε η ένοχη πια ψυχή μου... Θέλησες ένοχο και τ κορμί μου...

Άλλοιώς σ' αγάπησα εγώ... Ήσαν διαφορετικά τ όνειρά μου για την 'Αγάτη... Σοδδνα δίχως επιφύλαξι την πάναγη ψυχή μου, γιατί ήμουν σχεδόν κυρία της... Τήν όριζα λιγάκι αυτών...

Μά δέν την πρόσεξες καθόλου, την άμοιση και μισένοχη ψυχή μου... Άλλοσ σημάδευες εσύ, και για να τ πετύχης, φέρεςες μάσα ότοκορική. Ναι... Αυτή είνε δυστυχώς ή μόνη και καθαρή αλήθεια...

Διψούδες τ ό κορμί μου και για να φτάσης ως εκεί, ποδοπάτηες την ψυχή μου... Μά άπατήρηδες όικτροά, αγαπημένε φίλε, γιατί δεψούσα για 'Αγάτη εγώ!...

Και μόνο στις ψυχές μας φοιηάζει η 'Αγάτη... Σε σύλλυπθιμα, φίλε μου, για την ανέλιστη άποτυχία σου, σ' αυτές τις μανούδρες σου για μένα... Ήσουν ως τώρα τό είνφαν γκατέ των σαλονιών... Ό μόνος αγαπημένος τόσοσ και τόσοσ κυριών και δεσποινίδων... Σε παραχάιδευε ή έπιτυχία σε δίλες τις πολιορκητικές έπιχειρήσεις σου, έξόν βέβαια από την τωρινή μαζύ μου...

Ήταν λοιπόν καιρός για να γευτής και λίγο τή λύσσα τής άποτυχίας!...

Μου κόστισε σκληρά ή λύσσα σου αυτή... Δεμένη και τυλιγμένη άπελπιστικά στα δίχτυα μιας άτυχης, μιάς παρξέτηγμένης από σένα αγάτης, έχασα όριστικά τ ό μυαλό μου τή γάληη και τής ψυχής μου τήν άγνότητα δέναντι στο σύζυγό μου...

Μά κάλλιο έτσι — σύμφωνα με τις δικές μου πεποιθήσεις — παρά διαφορετικά — σύμφωνα με τις δικές σου σάπιες θεωρίες!

Τώρα θα μου χαμογελάς... Θα είρωνεύεσαι, δίχως άμυγδαλάκια, την ψυχική κατάσταση μου, την ήθική μου παραξάλη και τού

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από τις «Liaisons Dangereuses» του Choderlos de Laclos)

μυαλό μου τις φουροτοίνες... Κι' ή μόνη σου άνρησγία θάναι μίν κανόνισι ξεφάρνα ό σύζυγός μου τούς έκκρεμείς μου λογαριασμούς μαζύ σου!...

Δέν με περιάζει αυτό τό πράγμα... Όλα τά περιμένο από σένα, πρώτα-πρώτα άγαπημένε μου!... Είν' άλλως τε τόσο μικρή, τόσο άσημαντή ή στενωχώρια μου αυτή μπροστά σε τόσα άλλα ήθικά μαρτόρια και χτυπήματα, όστε καθόλου δέν τή νοιώθω...

Πού είνε ή φιλενάδες μου;... Τις άπαρηγήκα από καιρό για σένα και τώρα με περιφρονούν... Πού είνε ή έκτημής του κόσμου;... Δέν τή λογάρισα έξέ αίτίας σου, τόσοσ καιρό, και μωβργει για πάντα κι' αυτή... Πού είνε τού άμοιρου σύζυγου μου ή οικογενειακή κι' ή ψυχική γάληη;... Τού τήν έλενα ένοχα κι' άστοργα από καιρό και τεταξε παντοτεινά, μαζύ της, κι' ή δική μου...

Σε λίγο θα πεθάνω... Κι' όμως κανένας δέν θα κλάρη πλάι στο νεκρώσιό μου κορμί... Άποκλείστηκε για μένα κάθε παρηγοριά και κάθε βάλσαμο άνακομφιστικό...

Κανένας δέν με λυπάται... Και κανόν πούδ σωστά... Γιατί ή λύπη, ό όικτος, πάντα σταματούν στην άρχη τής τρομερής φωτιάς, που μέσα της φλογίζεται σκληρά ή άμοιρη παρastroτημένη...

Έτσι είν' ό κόσμος... Με κομματιάει ή τύχη, πονάει φριχτά ή ψυχή μου, ματώνει άνείπωτα ή δόλια μου καρδιά, ή τόσο προδομένη, και φωνάζω σπαραχτικά απ' τον πόνο... Μά είνε γραμμένο απ' τή μοίρα να μίν άκούγονται ή φωνές μου...

Η, κι' αν άκούγονται άκόμα, κανένας να μίν τις προσέχη!... Έτσι είνε ό κόσμος, άδιάφορος και ψυχρός, στού άλλου τής θλίψης και τις φουροτοίνες... Δέν τού κούγεται κανένας καρδί για τόν σπαραγμό των σινανθρώπων του... Κιττάξει έγωιστικά τις ιδιαίτερες ήποθέσεις του, δίχως να δίνη μια πεντάρα αν ήποφείρον άλλοι πλάι του... Είν' άκαρδος ό κόσμος...

Πιό άκαρδος όμως από κείνον, είσαι σύ, αγαπημένε μου!... Πιό χειρότερος από κείνον!... Αφάνταστα χειρότερος!...

Γιατί είσαι πιο πρόστυχος εσύ, αγαπημένε μου... Πιό άναγνώριτος και τ απεινώδες... Και στέκεσαι πιο χαμηλά από κείνον!... Μη σου παραξενωφαιέ αυτή μου ή πεσοίθια... Στιγρίζε στην αλήθεια...

Ναι... Είνε ψυχρός κι' άδιάφορος ό κόσμος... Μά είσαι χαρέκακος εσύ!... Δέν δίνει τσακιστή πεντάρα για τόν σπαραγμό μου ό κόσμος... Μά σύ γελάς κι' ευφράνεσαι με τ μαρτύριό μου...

Σού φαίνεται πως μ' έδικιξίσαι για δίλες μου τις άρνήσεις να ίκανοποιήσω τις ταπεινές όρμής σου... Ντροπιάστικες που χτύπησαν κατάνοτρα τά πρόστυχα σου σχέδια, στον τοίχο των σκληρό, τού άκηλδαιτου ίσαμε τώρα χαρακτήρα μου... Ό κόσμος σηκώνει την ψυχή ματιά του και τή παίρνει από πάνω μου, σάν τρέχει να μ' άντιχρήσει...

Ένώ, αντίθετα εσύ τήν καρφώνεις με περιφρόνησι και μίσος στα βουρκαμένα μάτια μου... Ό κόσμος σφαλάει με διάκρισι τό στόμα του, σάν μ' άντιχρήσει λίγο... Ένώ, αντίθετα, εσύ τό άνοιγεις διάπλατα, για να ξεχύσης άφθονα την προσβολή και τ σηκοφαντία...

Πούδες θα με γλυτώση απ' τόν βόρβορο της ψυχής σου κι' απ' τή λυσσορική μανία που τάρρασε τό μυαλό σου, διαβολικά αγαπημένε μου; Πότε θα λυτρωθί ή ψυχή μου απ' τά σκοτάδια τού έξεντελισμού που μ' έρριξαν τα κακούματά σου κι' όι λασποκόμενοι πόθοι σου; Μόνον ό θάνατος, γουέ μου!... Τόν θερμοπαρκαλέσα και μωβργε... Τόν φώναξα και μου κόπιασε...

Καλωσόφωρες στο σπίτιμό μου, Χάρε!... Εγώ σε φώναξα με πόθο, εγώ σε φώναξα, διασημένη για τού τόσο τή γάληη, και σ' ευχαριστώ με την ψυχή μου που άκουσες τήν παραξάλη μου...

Χάρισέ μου λίγες στιγμές άκόμα... Χάρισέ μου τόν καιρό τόν λίγο, όσο να γράφω λίγα λόγια στον άμοιρο σύζυγό μου... Όχι πολύ... Αυτήσου με για λίγο άκόμα, όσο να στάξω βάλσαμο στην πονεμένη του ψυχή... Όσο να τού χαρίσω λίγες στιγμές άνακομφιστικές στην τόση του ντροπή και στον τόσο του σπαραγμό... Τού τή χρωστάω αυτή τή χάρι, τήν ελάγιστη, αν τή συγκρίνω με τά φαρμάκια που τόν πότισα...

Άντιό εσύ, άκαρδε, αγαπημένε μου... Είθε να σ' ανταμώσω! Έκει Ψηλά, καλύτερον απ' ότι σ' άφινω τώρα, στο ταπεινό της Γής τό γόμα... Άντιό!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η επιστολή της κ. ντε Τουρβέλ στον σύζυγό της

